

Det har den ærede Ordfører ad privat Vej faaet at vide af mig, men den ærede Ordfører har i sin Sver og Hidsighed over for mit Ændringsforslag ogsaa paa andre Punkter fremstillet Sagerne usjagtig, hvad han nu har faaet Oplysning om af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage). Den ærede Ordfører erklærede jo med stor Batos hin Aften, da mit Forslag var til Behandling, at her optraadte han paa hele Udvalgets Vegne. Sa, det er der nu et „aber“ ved, at han optraadte paa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds's Vegne, for dette ærede Medlem var fuldstændig enig med mig i, hvad der passerede. (Ordføreren [Meer- gaard]: Saa skulde han have sagt det!) Sa, det kan godt være, men det kommer ikke mig ved. Jeg stillede mit Forslag og var ikke bange for at staa bagved det og forsvare det. Har man gjort noget, maa man staa bagved det. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører maa bestynde mig for, at jeg forputtede mig den Aften, men det ærede Ting skal vide, at jeg ikke stod ene, men sammen med andre i Finansudvalget, og at det ikke var det hele Udvalg, paa hvis Vegne den ærede Ordfører talte. Men det var i sin Sver, han kom til at sige det, han sagde; nu vil han mulig undskyld sig med, at det var paa alle de Medlemmers af Udvalgets Vegne, der vare til Stede, han talte; men naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds ikke var til Stede, kunde Ordføreren jo heller ikke tale paa hans Vegne. Jeg skal nu slutte med at anbefale mit Forslag, som jeg tror, er baade det retfærdigste og fornødtigste og det, der har bedst Udset til at føres igennem, om overhovedet noget kan det. Uden at spaa urigtigt, tror jeg, jeg tør udtale, at naar vi nu faa baade Indenrigsministeren og Finansministeren at høre, ville vi faa at høre, at mit Forslag er det eneste af dem, der ere fremkomne, der i nogen Maade kan hjælpe os Sandbrugere, og at de Herrer ikke komme af Stedet med Forslaget i den Form, i hvilken Flertallet vil have det.

Finansministeren (Strup): Det ærede Medlem, som nu satte sig, mindede om en Konference, der havde været mellem Udvalget og mig. Ved den Lejlighed udtalte jeg mig meget kort om det, der særlig vedkommer Finansministeren paa det foreliggende Forslag, og jeg antager, jeg kan nøjes med en lige saa kort Udtalelse over for det ærede Ting. Som den ærede Ordfører allerede har bemærket, er jo egentlig Udgangspunktet det, at vi have et Overskud, og

at dette Overskud finder sin heldigste Anvendelse ved, saaledes som Lovforslaget antyder, at komme Landkommunerne til gode efter det ærede Flertals Mening. Jeg benægter nu, at vi ere visse paa at have et Overskud og benægter det ganske bestemt. Dersom det virkelig skulde være Udgangspunktet for Lovforslaget, maatte dette have en ganske anden Affattelse, saa maatte det lyde paa, at for saa vidt Finanslovens Overskud bliver det og det, saa bliver det anvendt paa den og den Maade, thi det er virkelig ikke nok at tage til Udgangspunkt, hvad 3dje Behandling her i Tinget angiver. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har jo temmelig udforlig gjort Rede for, hvor upaalideligt et saadant Overskud er, og den ærede Ordfører var dog ogsaa nødt til for nogenlunde at redde de halvtredje Millioner som Finanslovens Resultater, saa end yderligere at tage i Beregning forventede større Indtægter, end selve Finansloven angiver. Paa den Maade vil det altid være let at kalkulere et Overskud, thi kan man ikke faa det paa anden Maade, siger man: Ganske vist, Finansloven viser ikke noget Overskud, men naturligvis blive Indtægterne meget større. Altsaa jeg anserender paa ingen Maade, at man kan søge Hovedstøtten for dette Forslag deri, at dette Aar giver et Overskud. Men dertil kommer, at dersom man virkelig skulde følge den Vej, at man Aar efter Aar vilde disponere over Overskuddet, saa forekommer det mig rigtignok, at det laa langt naturligere for, at man først ventede og saa, om der var et Overskud, førend man disponerede over det, saaledes at man i dette Aar disponerer over forrige Aars Overskud og det næste Aar ligeledes over dette Aars fattigste Overskud, altsaa et Overskud, som virkelig har været til Stede, thi det kan føre ind paa en meget usikker Vej, det, at man blot efter en Skalkule om et Overskud siger: Da der er et saadant Overskud, kunne vi tillade os Udgifter, som vi naturligvis ellers ikke vilde gaa ind paa. Hvorvidt nu denne Anvendelse af et Overskud, dersom det var sikkert, var den mest paatrængende nødvendige Anvendelse, den heldigste Anvendelse, det ligger jo ikke nærmest for Finansministeren at undersøge. Det forekommer mig imidlertid, at dersom man vil gaa ud fra, at Overskuddet, hvad man altsaa kan betegne, som hvad der er opkrævet mere i Skat end fornødent, saa skulde vende tilbage til Yderne — selv om man saa vil indskrænke sig til dem, der have ydet direkte Skatter, for de, der have ydet indirekte Skatter lade sig ikke finde bag efter igen, eller i alt Fald dog